

Verím v Ježiša Krista, ktorý vstal z mŕtvych...

„Zvony sa nám rozjasali z veží...“ – spievame, a vo Veľkonočnej liturgii počujeme i na vlastné uši. „Sláva Bohu na výsostiach“, „Aleluja, aleluja...“ zaznieva uprostred tmy noci i tmy sveta. Naším spevom, našou radostnou oslavou zmŕtvychvstania vysielame do tmy sveta tú najradostnejšiu a najžiarivejšiu zvesť o zmŕtvychvstaní, zvesť o mocnom a dobrom Bohu, ktorý kriesi z mŕtvych a dáva večný a nesmrteľný život. O túto vieru vo všemohúceho Boha ide.

„Rešpektujem všetky viery. Ak v niečo verím, je to mystická energia. Taká, ktorú majú oceány počas prílivov a odlivov, taká, ktorá spája prírodu a bytosť na našej planéte.“ – tieto slová, pre nás kresťanov hlúpe, povedala istá herečka z kresťanskej krajiny a zdá sa, že sa s ňou mnohí stotožňujú. Myslíme tu na ľudí, ktorí neveria v pravého Boha, hoci majú akúsi predtuchu nadprirodzenej sily. Podobných výrokov môžeme dnes nazbierať množstvo počnúc výpoveďami tých, čo veria v nejakú neosobnú silu, všímajúc si potom tých, ktorí hovoria o vzdialenom neznámom bohu, ktorí je kdesi ďaleko od nás alebo nad nami, ale nemá nič spoločné s naším svetom, nechal nás tu na pospas prírody... A dôjdeme až ku „kresťanom“, ktorí odmietajú chodiť do kostola, veď načo: „Boh je všade, je doma, je v prírode, kdekoľvek sme...“

Všetky tieto výroky odrážajú jednu smutnú skutočnosť a tou je „nepoznanie“, „neznalosť“, „nevedomosť“ o tom kto je Boh a aký Boh je. Z tohto nepoznania potom pramení neistota ako aj falošné spoliehanie sa na boha, ktorý pomôcť nemôže, alebo nedôvera voči jedinému pravému Bohu. Starozákonný žalmista takto hovorí: „Prečo majú hovoriť pohania: „Kdeže je ten ich Boh?“ Veď náš Boh je v nebi a stvoril všetko, čo chcel. Pohanské modly, hoc sú zo striebra a zo zlata, sú dielom ľudských rúk. Majú ústa, ale nehovoria, majú oči, a nevidia. Majú uši, ale nepočujú, majú nozdry, a nečuchajú. Majú ruky, ale nehmatajú; majú nohy, a nechodia, z hrdla nevydajú hlas. Im budú podobní ich tvorcovia a všetci, čo v neveria. Dom Izraelov dúfa v Pána, on je ich pomoc a zášťita. (Ž.115) Veriť dnes len vo „všeobecného“ boha, alebo veriť v niečo nad nami, čo nie je ani osobou, je veľmi nebezpečné lebo to vedie k pohanstvu, k úplnej nevere a naozaj takýto boh nikomu pomôcť nemôže.

Veľkonočné tajomstvo, ktoré prežívame nám hovorí čosi viac a čosi veľmi hlboké. Cirkev nás pozýva, volá ku nám: „Pozrite sa aký je Boh. Pozrite sa a vidte Božiu nekonečnú lásku, ktorá sa prejavila na kríži! Pozrite sa a vidte Boha, ktorý je všemohúci, kriesi z mŕtvych, oživuje! Boh, ktorý je nekonečne spravodlivý i milosrdný!“

Práve tajomstvo Veľkej noci nám dáva možnosť spoznať a preniknúť do tajomstva: „Kto je Boh a čo pre mňa znamená?“ Boh a Božia láska k nám sa odráža v Ježišovi Kristovi. V ňom môžeme využiť, čím je Boh a čím je človek. Boh je taký, ako sa prejavil v Ježišovi. Boh nie je čisto len nekonečná priepasť alebo nekonečná výška, ktorá

všetko podopiera, ale sám nikdy nevstupuje do toho, čo je pozemské a konečné. Boh nie je len nekonečná vzdialenosť, ale nekonečná blízkosť. Človek sa mu môže zdôveriť, môže s ním hovoriť: On počúva, vidí a miluje. Aj keď je mimo času, predsa čas má: aj pre mňa. Prejavil sa v človekovi Ježišovi. Ježiš je s Ním jedno a predsa mu zároveň hovorí: Otče. Boh zostáva ten, ktorý nekonečne presahuje všetko viditeľné. Možno ho poznať iba prostredníctvom Ježišovej modlitby v samote, prostredníctvom jeho oslovovania menom Otec, a súčasne je v tomto oslovení Otec úzko spätý aj s nami. V posledných slovách na kríži sa odráža táto jednota s nami ľuďmi: „Otče do tvojich rúk porúčam svojho ducha.“ Absolútna dôvera v lásku a moc Otca, ktorý vracia život a kriesi mŕtvych. Viera, ktorú musí vo chvíli odchodu z tohto sveta každý konfrontovať – odovzdať sa do rúk „smrti“, ale správne povedané do rúk Otca, ktorý kriesi z mŕtvych a vracia život. „Aleluja, vstal som z mŕtvych!“ spievame vo Veľkonočnej liturgii.

Vo vyznávaní zmŕtvychvstania ide v konečnom dôsledku o našu vieru, či Boh je, alebo nie je. Nejde tu o nejaký zabudnutý zázrak pred dvoch tisícročí, ale o to, či existuje Boh. Viera v zmŕtvychvstanie a jej vyznávanie je jednoducho našou vierou v to, že Boh naozaj je, že sa preukázal ako dostatočne mocný na to, aby mohol byť Bohom a aby mohol zasiahnuť aj tu dole v našich ľudských dejinách. Zmŕtvychvstanie je jednoducho uskutočnenie a zhmataťelnosť viery Izraela v Boha Abraháma, ktorý je Bohom živých, Bohom, ktorý má moc nad týmto našim svetom a naším životom.

Prvé posolstvo Zmŕtvychvstaleho, ktoré Kristus Pán nechal odkázať svojim učeníkom prostredníctvom anjela a žien znie takto: „Chodte za mnou, ja idem pred vami!“ Viera v zmŕtvychvstanie je krácanie, je krácaním za Kristom, nasledovaním Krista. Kam ide On, tam mám ísť aj ja: „Vystupujem k môjmu Otcovi a vášmu Otcovi, k môjmu Bohu a vášmu Bohu.“, to je náš konečný cieľ, ale aj každodenná námaha. V Zmŕtvychvstaleho môžeme veriť iba vtedy, ak sme ho stretli. Stretnúť ho môžeme iba vtedy, ak sme sa za ním vybrali. A toto je naša úloha každodenne pozdvihnúť srdce i myseľ k Bohu a vykročiť za Ježišom: „Kristus vstal z mŕtvych. Preto hľadajte, čo je hore, kde je on! Myslite na to, čo je hore, nie na to, čo je dole.“ Každodenne preto hľadajme Krista v jeho Božom slove, v modlitbe, v obete svätej omše, v pokornej službe lásky tým najmenším s ktorými sa on sám stotožňuje. Počúvajme jeho hlas, vykročme za ním, rozprávajme sa v modlitbe s ním a stretajme sa s ním v tajomstve Eucharistie i v našich blízkych, ktorí očakávajú našu službu lásky.

VSTUPOVANIE DO SEBA

*Boh stvoril vesmír celý,
všetko na zemi,
záhradu rajskú, život blažený,
Adam a Eva túžili byť bohmi sami,
pomiatli sa diabolskými znameniami,
stratili rajské spoločenstvo s Bohom,
nebo sa zatvorilo, stvrdo na olovo,
lež Boh sa zmiloval,
nám svojho Syna dal,
smrťou na kríži hriechy naše sňal,
mocným slovom utvoril stavbu Božiu,
v ktorej si každý svätý
chráni svoju kožu,
chveje sa čistý Adam, Eva mladá,
by neupadli zas do moci hada.
Kto sa topí v jeho vláde,
sa neutopí, nepodľahne zrade,
keď v pokore sa nájde,
vstúpi do seba,
zažiarí v jeho duši
znovu rajská veleba.*

*Bojuje človek so sebou
i so zlým duchom,
čo falošne sa kryje bielym rúchom,
lež keď sa muška zamoce do sietí,
jak pavúk príbehne hneď k obeť,
ochabne však vo svojom vzlete,
keď bozkávame rany Krista sväté.*

*Roztáča sa os vókol smrteľného víru,
zachráni sa, kto spozná pravdu číru,
kto srdce nezhodí do tmavého rohu
a v pokore sa klania jedinému Bohu.*

Svetoslav Veigl „Plnosť času“

Bod zlomu

Keď som hľadal správne slová na dnešné zamyslenie, kládol som si otázky: Čo dnešný kresťan prežíva pri oslave Kristovho zmŕtvychvstania? Ako ho vníma? Predsa len odvtedy uplynuli už stovky rokov.

Ráno, o ktorom hovorí evanjelium, keď ženy a po nich apoštoli našli prázdny hrob, sa nezmazateľne vrylo do ich pamäti. Následné stretnutia s Kristom boli pre nich plné šťastia a prinášali im nový pohľad na všetko, čo povedal a urobil ešte pred smrťou. Ktoré zistenie je však najsilnejšie?

Apoštoli za tri roky pochopili veľa z toho, aký Ježiš vlastne je. Vedel liečiť choroby, uzdravovať posadnutých, mal moc nad prírodnými silami, ba aj nad smrťou Lazára. Teraz však ukázal, že nejestvuje nič, čo by obmedzilo jeho moc, dokonca ani jeho vlastná smrť. Čo povedal, vždy potvrdil skutkom. Slová „ja som cesta, pravda a život“ teraz dosvedčil svojím zmŕtvychvstaním. Sami apoštoli, ktorí boli pri tom, museli neskôr pre tento historický fakt obetovať život.

Majme to na pamäti, keď spolu slávime veľkonočné tajomstvo. Tí, ktorí sa stretli s Kristom po jeho zmŕtvychvstaní, boli živými svedkami jeho života a evanjelia. Ich svedectvo nebolo krátkozraké a neobmedzilo sa iba na nedeľné ráno a prázdny hrob. Pochopili, že to bolo predzvesťou ich vlastnej budúcnosti. Preto žili, očakávajúc rovnaké rozuzlenie svojej životnej drámy. Už to nebol len Kristus Učiteľ. Stali sa svedkami Krista Spasiteľa. Také isté svedectvo sa očakáva aj od nás.

Jaroslav Ivančo

oooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooo

*Nemám nič proti rôznym spolkom ani fanklubom
slávnych osobností. Som však proti tomu, aby sme
vnútri Cirkvi vytvárali nejaké Fankluby Duchu
Svätého alebo Spoločnosti priateľov rímskeho
pápeža.*

*Keby totiž všetci tí,
čo spievajú a tleskajú na Turíčnych obnovách alebo
pozdĺž ciest,
kadiaľ prechádza Svätý Otec,
plnili ich výzvy,
bolo by na svete lepšie.
Ved' Ježiš nepotrebuje fanúšikov
ani priaznivcov,
ale učeníkov,
ktorí o ňom vydávajú svedectvo.*

Max Kašpaní „Šum z pten“

oooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooo

Pekný darček

Najprv by si mal darovať to, čo ťa najviac stojí:
ODPUSTENIE!

„Odpustenie“ v plnom zmysle slova!

Musím odpúšťať a zas len odpúšťať.

Ak prestanem odpúšťať, okamžite začínam stavať múr.
A múr je začiatkom väzenia.

V živote sú potrebné dve veci: „chápať a „zabúdať“.

Poznám mnohých ľudí a ich tajomstvá.

Som stále väčšmi presvedčený, že neexistujú dvaja

rovnakí ľudia. Každý človek má svoj vlastný svet;

žije, myslí, cíti a reaguje podľa svojho vlastného sveta,
ktorého hlboký stred je mi stále neznámy. Preto medzi
ľuďmi takmer nevyhnutne vznikajú nezhody, trenice a
nedorozumenia. Len ak dokážem pochopiť, že ten druhý

„je iný ako ja“, len ak som ochotný odpustiť, iba vtedy

bude možné „žiť spolu“. Inak sa život stane
neznesiteľným a deň po dni strávim bojkovaním v teplej či
studenej vojne. Máme úžasné, výnimočné príležitosti

rozvíjať mier a prekonávať nezhody. Ak urobíme ten

najťažší prvý krok, zvyšok bude iba príjemnou

„prechádzkou“. Odpustenie!

Ten najkrajší dar.

Phil Bosmans „Kľúč šťastia“

Sväté omše Veľkonočnom týždni

24.III. Veľkonočný pondelok

8.00 + Anton Radakovič

25.III. Veľkonočný utorok

18.00 + Karol Macák a jeho rodina

26.III. Veľkonočný streda

18.00 + Alojz Stankovič (1.výr.)

27.III. Veľkonočný piatok

18.00 + Jaroslav Tibenský

28.III. Veľkonočný sobota

18.00 + Rudolf Polakovič (1.výr.)

Upratovanie kostola č.d. 325 – 352

29.III.2. Veľkonočná nedeľa-Nedeľa Božieho Milosrdenstva

8.00 + Mária Feketová, manž. Viktor a rodičia

9.15 + ThDr. Fidél Ambróz Jurčovič, OFM

Liturgický kalendár

24.III. pondelok sv. Gabriel Archanjel

25.III. utorok sv. Dismas (Zvestovanie Pána preložené na 31.III.)

26.III. streda sv. Emanuel, mučeník

27.III. štvrtok sv. Nikodém, sv. Rupert, biskup

28.III. piatok bl. Ranáta, mučenica

29.III. sobota sv. Berthold, vojak

Ježiš chodil po celej Galilei, učil v ich synagógach, hlásal evanjelium o kráľovstve a uzdravoval každú neduh a každú chorobu medzi ľuďom.

(Mt 4,23)

„Ak má niekto z vás sto oviec a jednu z nich stratí, nenechá tých deväťdesiatdeväť na púšti a nepôjde za tou, čo sa stratila, kým ju nenájde? A keď ju nájde, vezme ju s radosťou na plecía...“

Lk 15,4-51

Nadšenie

Ježiš bol zaniatený pre svoje poslanie. S nadšením sa zaujímal o ľudí a oni ho s nadšením počúvali. Mnoho filmov, ktoré boli o Ježišovi natočené, ukazujú práve jeho aktívnu a dynamickú polohu zvlášť vtedy, keď ľuďom odovzdával svoje poslanie.

Byť nadšený z toho, že môžeme s niekým rozprávať je vyjadrením záujmu o človeka. Nechuť a nadšenie sa dajú hneď vycítiť. Ak cítime, že niekto s nami s nechutou komunikuje, ak má unudenú tvár a stále pozerá na hodiny, tak ani my nemáme záujem s ním komunikovať. V opačnom prípade sa cítime omnoho lepšie. Kto má o nás záujem, kto má úprimnú radosť, že sa s nami stretol a z ktorého tváre sála nadšenie, tak nás to vťahuje do tejto „chytľavej“ atmosféry a prežívame radosť. Niekedy by sme sa to mohli učiť od rozličných dilerov a predajcov tovaru. Oni sa naučili, že musia s ľuďmi s ochotou a nadšením komunikovať. Vedia, že to je prvá cesta k úspešnému biznisu.

My máme iné motívy k nadšenej komunikácii. Snáď najsilnejší je ten, keď do svojej mysle a srdca zakoreníme presvedčenie, že každého človeka nám posliela Boh. Niekedy o tomto poslaní vieme a môžeme sa naň pripraviť. Iné je to s náhodnými stretnutiami. Vtedy sa ukazuje náš vzťah k ľuďom. Ak si niekto povie: „Bože, no to som mal koho stretnúť“, tak surovo odmieta rozhodnutie Boha, že chce prostredníctvom nás obohatiť druhého človeka. Na obohatenie netreba mnoho času, lebo niekedy ho naozaj nemáme. Potrebné je mnoho nadšenia. Ak je v nás, tak dokážeme v niekoľkých minútach ponúknuť človekovi na ulici alebo v hypermarkete zážitok stretnutia s nami. Ani on možno nemá veľa času, ale stretnutie s nami mu môže priniesť viac radosť, ako drôtený vozíček naplnený tovarom.

Niekedy je však potrebné venovať viac svojho času pre druhého a zbaviť sa presvedčenia, že čas bol daný len nám a našim záujmom. Boh môže niekedy chcieť, aby sme práve my niekoho zachránili od nejakého nešťastia. Pranie Boha môžeme naplniť len vtedy, keď sa zastavíme, niekedy aj na dlho, možno aj niekoľko hodín, alebo na niekoľko dní. Možno nás bude čakať veľa rozhovorov dlho do noci. Za záchranu niekoho sa to naozaj vyplatí.

Marián Šuráb

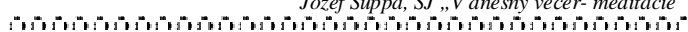
Som rád, Ježišu, že môžem byť v tvojej prítomnosti. V hĺbke svojho srdca ťa môžem stretnúť a cítiť, že si mi bližšie ako si dokážem uvedomovať. V hĺbke môjho srdca sa prihováraš aj ku mne. A dnes, keď si vzal na plecía ovcu z podobnosti evanjelia a niesol si ju s radosťou, dnes ponúkaš niečo podobné aj mne. Ak treba, si ochotný i mňa vziať na svoje plecía.

Hovoríš:

„Hľa, ja všetko tvorím nové.“ Čo vyvolávajú vo mne tieto tvoje slová? Naozaj ti, Ježišu, verím, že chceš aj zo mňa vytvoriť nového človeka? Verím v moc a silu tvojho Ducha, ktorý premieňa zmyslenie človeka, jeho život? Verím v tvojho Svätého Ducha? Verím, že má moc zmeniť aj mňa, nech by môj život bol doteraz akýkoľvek? Čo ti, mám, Ježišu, na to povedať? Čo povedať, keď sa ma spytuješ, či ti naozaj verím, že tvoríš všetko nové, že mi dávaš svojho Ducha, v ktorom sa môžem i ja sám stávať novým? Ty vieš najlepšie, Ježišu, že hoci som sa neraz sklamal sám v sebe, ak som chcel začať budovať v sebe niečo nové, že hoci som toľkokrát padol, ocitol sa na kolenách, keď som chcel kráčať tak pevne za tebou možno ako Peter, keď kráčať za tebou po mori, aj ja som sa zľakol. Naľakal som sa, keď zadul vietor mojej vášne, môjho hriechu, mojej slabosti, možno i nepriateľstva, nežičlivosti druhého, možno som zutekal a ponáral sa do svojej vlastnej skleslosti. A predsa ty dobre vieš, Ježišu, že hoci niekedy už ani sám v sebe neverím v to, že môže byť zo mňa nový človek a že sa mi podarí zvíťaziť, predsa ty vieš, že sa neprestávam pozeráť na teba.

Prosím ťa, Ježišu, daj, aby som veril, daj, aby som sa nikdy nevzdal, daj, aby som nikdy nezabudol, že ty nestratíš trpezlivosť so mnou, ak musím znova začínať. Daj, aby som nikdy nezabudol, že ty mi vždy dôveruješ, a keby som od teba odišiel ako tá ovca a kdesi v kríkoch života sa zaplietol a nevedel sa odtiaľ dostať, aby som nestratil dôveru, že ty sám prídeš a vyťahneš ma z toho, len ak mi nebude chýbať troška ochoty dôverovať ti. Ďakujem ti, Ježišu, za túto nádej, za túto lásku tvojho srdca. Ďakujem ti za dôveru, ďakujem ti, že ma neprestávaš mať rád ani vtedy, keď ani ja nevidím dôvod, prečo by som mal seba mať rád. Ďakujem ti, že práve v tebe môžem nachádzať ten najsilnejší dôvod aj žiť aj znova začínať.

Jozef Šuppa, SJ „V dnešný večer- meditácie“

AK JE DOBRÁ CESTA... David Livingstone bol nadšeným cestovateľom, lekárom, ale predovšetkým misionárom. Už od mladosti mal svoj cieľ - ísť do misie. Túžil pracovať v Číne alebo v Indii. Nakoniec však prijal poverenie Londýnskej misijnej spoločnosti a odcestoval do Afriky. Vystavený nebezpečenstvám, ktoré predstavovala divoká africká príroda a dovtedy neznáme tropické choroby, často čelil hladu a ohrozovali ho divé domorodé kmene. Ako prvý človek prešiel naprieč Afrikou peši. Po rieke Zambezi prenikol aj do tých najhlbších oblastí „čierneho“ kontinentu. Počas celého svojho života slúžil ako lekár a misionár a v každej oblasti, kde pôsobil, si ho domorodci obľúbili.

Misijná rada raz napísala Davidovi Livingstonovi takýto list:

„Našiel si už dobrú cestu na miesta, kde si teraz? Ak áno, pošleme ti na pomoc ďalších ľudí.“ *Livingstone im odpovedal:*

„Ak máte ľudí, ktorí prídu za mnou, len ak je tu dobrá cesta, takých nechcem. Chcem tých, ktorí by sem prišli, aj keby tu nebola žiadna cesta!“

Na sklonku svojho naplneného života bol už Livingstone veľmi slabý a chorľavý. Museli ho nosiť na nosidlách. Keď zomrel, domorodci vybrali jeho srdce a pochovali ho pod veľkým stromom. Jeho telo zakonzervovali a celých deväť mesiacov ho niesli až do Zanzibaru, vzdialeného asi 2 400 kilometrov. Odtiaľ bolo loďou dopravené do Anglicka.

David Livingstone rozhodnutie slúžiť Bohu naplňal do poslednej chvíle svojho života. Nemal ľahký život, ale nikdy svoje rozhodnutie slúžiť iným neľutoval.

Dajte mi sto ľudí, ktorí nemilujú nič iné, len Boha, nenávidia nič iné, len zlo a ktorí nepoznajú nič iné, len Ježiša Krista - a zmením svet.

John Wesley

**sv. Hugo
1.apríl**

Maľba od Francisca de Zurbarán Zázrak sv. Huga v refektári z múzea v Seville zobrazuje tohto grenoblianskeho biskupa, ako vstupuje do jedálne kartuziánskeho kláštora v okamihu, keď na stoly prichádza zakázaný pokrm -mäso. Sv.

Hugo sa ho dotkol a mäso sa rozpadlo. Tento výjav akoby charakterizoval celý život svätca, ktorý bojoval proti nešvárom vnútri Cirkvi a prispel k jej duchovnej obnove.

Sv. Hugo mal urodzený pôvod. Narodil sa v kniežacej rodine roku 1053 v Château-Neuf d'Isère na juhovýchode Francúzska. Po skončení školy sa stal kanonikom, aj keď nemal kňazské svätenie. Talentovaného, no skromného a pokorného mladíka si všimol biskup z Die a vymenoval ho za svojho tajomníka. Sv. Huga však čoskoro čakal ďalší postup. Jeho cnostný život, striedmosť a nábožnosť vynikali na pozadí žalostného stavu diecézy v Grenobli. Hugo nemal ešte ani tridsať rokov a nebol kňazom, keď ho vymenovali za biskupa. Kňazskú vysviacku prijal v Ríme z rúk pápeža Gregora VII.

Biskupstvo našiel spustošené. Všade vládlo svätokupectvo, úžerníctvo, nevedomosť a náboženská ľahostajnosť. Svoj episkopát začal uplatňovaním gregoriánskej reformy, pričom nezabúdaj na ľudský prístup a lásku. Sám išiel príkladom. V čase hladu predal svoj jediný biskupský prsteň aj zlatý kalich, aby nasýtil hladných. V meste dal postaviť tržnicu, tri nemocnice, most a zrekonštruoval katedrálu i kostol sv. Vavrince. Zodpovedný úrad však neľahko pristal jeho utiahnutej a skromnej povahe. Viac ráz sa ho chcel zrieknuť. Žiadal o to písomne, a keď jeho listom nevyhoveli, pešo sa vydal do Ríma. Pápež však videl Hugov dobrý vplyv na veriacich a jeho zodpovednú prácu.

Keď do kraja prišiel sv. Bruno, aby v horách vybudoval kláštor, Hugo mu daroval pozemok Grande Charcreuse (Kartóza) a aktívne sa podieľal na založení kartuziánskej rehole, dodnes najprísnejšej v Cirkvi. Tešil sa spoločnosťou mníchov a dlhý čas v pokání a pôste trávil v ich spoločenstve v kláštore, až ho sv. Bruno neraz upozorňoval, aby nezanedbával svoje stádo.

Sv. Hugo žil prísne aj v biskupskom dome. Odopieraním odpočinku a jedla si často privodil bolesti hlavy a zhoršenie zdravotného stavu. Posledné roky jeho života poznamenala choroba, ale ani na lôžku nezabúdaj na svoj zodpovedný biskupský úrad, ktorému sa spočiatku tak bránil. Počas posledných dní akoby zabudol na všetko okrem Modlitby Pána a žalmov. Zomrel roku 1132 v spoločnosti kartuziánov. Už dva roky po jeho smrti ho pápež Inocent II. vyhlásil za svätého.

Sv. Huga často zobrazovali ako kartuziánskeho mnícha, hoci do tejto rehole nevstúpil. Zaslúžil sa však o spísanie reguly, ktorú zakladateľ tohto mníšskeho spoločenstva sv. Bruno pre vtedajšiu horlivosť a nadšenie za prísny rehoľný život nezanechal.

Relikvie sv. Huga boli po jeho smrti uchovávané v grenoblianskej katedrále, no v 16. storočí sa dostali do rúk hugenotov, ktorí ich spálili. Ani to však neoslabilo úctu, ktorú sv. Hugovi dodnes prejavujú jeho krajanovia a kartuziánski mníši.

Katarína Žáková

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku